

היאטרון

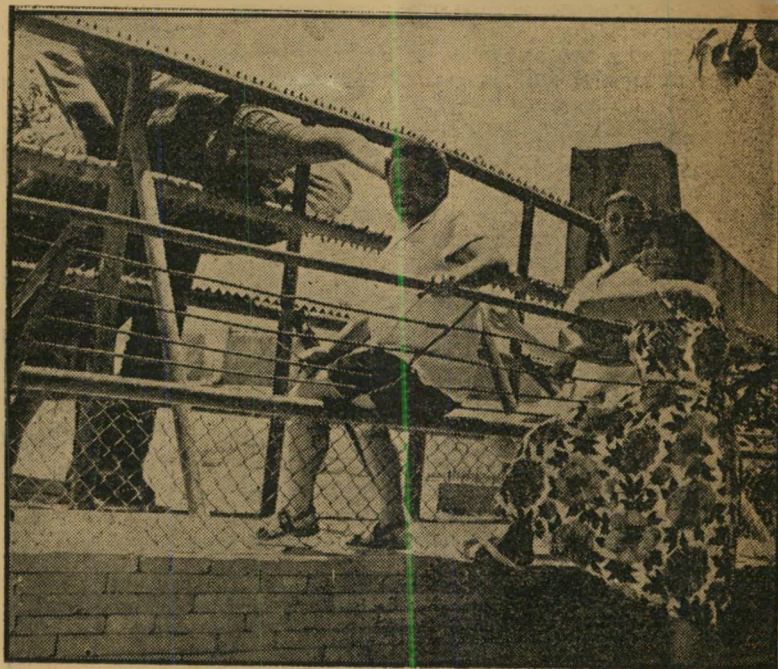
זרי מיני פרי

פיטר פריי מציג - והקהל בא לי ולם הנידח והקטן (450 מקומות) של בית ירופה התל-אביבי. קהל שאינו מופיע במי ום כדי להשתתף בטכס חברתי, כמו באול- וות המפוארים, אלא מתוך תיקחה כנה לי וחיה תרבותית. ארבעת השחקנים של פיטר ריי, כולל אשתו בתיה לנצט, נראים כנהי ים. חלק מכך הם מצליחים להעביר לקהל. עך אור הביקור של משה שמיר הוא יותר מגובש והיותר נדוש בשלושת המערי יונים של התוכנית. הוא משקף יפה את ופיו השמירטוטי של המחבר; כישרונו הי יכר מהו, פחדנותו הרחוקה מאיך.

הבעיה הישנה נושנה: היחיד היוצג מול קולקטיב הערץ שבקיבוץ. במקרה זה: בת ה לנצט בתור פסנתרנית, הבורחת מבעלה מהקיבוץ אחרי שאלה החליטו להפסיק את שיעורי-הנגינה של תלמידה, לגייסם לעבודה. הקונפליקט ברור, הטיפוסים מגובשים. הי על, סדרן-עבודה המקריב את עצמו ואת

בעלילה כוו צפונות אפשרויות גהדרות. שלושה אנשים, המשועבדים לאידיאל מסולף של חובה, אישי-איש לעמו שלו, חברו יחד בפשע נגד אדם. יורם מטמור מעו הרבה, כרגיל, וכמו תמיד הוא נעצר צעד אחד לפני האמת הדראמטית הסופית. השלושה שחים - אך היהודי שלו שחה קצת יותר. זהו מערכון קשה למישחק. הדמויות אינן מגובשות עד הסוף. פרץ הלוי, בתפקיד מייק הבלש, ואיצקו רחמימוב, בתפקיד הרופא ה ערבי החלש אך האהוד, כמעט מצליחים להחיות את טיפוסיהם. בתיה לנצט מנענעת בתפקיד זה את מיתרי-הלב, אך אינה מוער עת אותם בחווקה.

חזרה מן הכלבים. מאו יסד מיקו אלמו את היאטרון זירה, בתום מלחמת תשי"ח, כמו בזה אחר זה להקות תיאטרונות שונות כדי למלא תפקיד שהארץ זועקת לו: הקמתה של במה עליה יוצגו רק מחזות מקוריים, תאפשר הצגת נושאים וביצוע, ש התיאטרונים הגדולים יתששו להעלות על הקרשים. כולן ירדו מן המסלול, הגיעו לי מחזות-קופה זרים, שבקו חיים לכל חי. נסיונו של פיטר פריי הוא הרציני ביותר,

שלושה פילים + פיל טרזן לא בא בחשבון

וזולת, הינו טיפוס ידוע גם כיום בקיבוצים לא מעטים. שמואל זבולון, בעצמו חברי משק (רמת-יוחנן), משכנע מאוד בתפקיד זה. אולם שמיר לא יכול לסיים בהתפוצצות - הסיום הדראמטי האמיתי היחיד, מוסיף סוף מתקתק וחסרי-יושר - שני הצדדים מתחר- ים, והדור הבא יוצא לקונטרבטריון. מרפאה לנפש של יעקוב ברינתן, לש- עבר שחקן הקאמרי, הוא בדיחה מורחבת, מערובת של הומור אמיתי והלצות נדושות. העלילה, במידה שיש כזאת: מזימתו של חבר קיבוץ סוציאליסטי להכניס חבר ל- משק את חותנו המיועד, בתפקיד של רב, תזן ושדכן.

אין ספק שפריי הוסיף את המערכון הזה לשם גיחון קל. ההקהל ימצא בו עניין בעיקר בהראותו את בתיה לנצט בתפקיד היתולי, כי רופאה מנשות העלייה השנייה, בעלת מיבטא רוסי, מומחית לסימפטומים ולסימפאטיה. האשמים של יורם מטמור הוא בלי ספק המעניין ביותר, אם כי הפחות מגובש, שבמערכונים. זהו נסיון שאפתני לספל ב- אובייקטיביות בתקופת סוף המנדט, ללא חלוקת ציונים וציונות.

בלש בריטי של משטרת פלשתינה לשע- בר סובל במרכז הודו מסיטוים. אחת לש- נה הוא נאלץ להשתתף בחקירה דמיונית על נסיבות מותה של אלס, זמרת-מארחת בבאר, יהודיה מתיפה, שמתה בשעת גירושה מן הארץ, אליה הגיעה בדרך ההעפלה רצופת שילומי-מין.

מי אשם? הבלש הבריטי, שהתאהב בנערה אך הלשין עליה כשדחתה את אהבתו? הרר- טא הממשלתי הערבי, שיכול היה להצילה בתעודה רפואית, ושמכר אותה תמורת ארר- חת-ערב עם הבוס האנגלי? או עורך-הדין היהודי, שסיכל את אהבת האנגלי?

* המערכון מבוסס על קטע מספרו האוטר- ביורגפי של עורך-הדין אהרון חוסריישי.

ביוזמת „העולם הזה“ מתארגנת ועדה

רפיי

נשאר

בארץ!

לפני שבוע התפוצצה פצצה שהסעירה את אזרחי ישראל, וגם את אלה מביניהם שאינם מתעניינים במיוחד בספורט. היתה זו הידיעה כי קבוצת-כדורגל מקצוענית בדרום-אפריקה רכשה את כדורגלן הנבחרת הישראלית רפי לוי, וכי רפי עומד להצטרף לקבוצה זו. מיד אחרי פירי סום הגילוי, פנו עשרות אנשים, בתוכם אישי-ציבור, אל מערכת „הער לם הזה“, הציעו למערכת לקבל על עצמה את היוזמה להקים ועדה ציבורית שתמצא דרך לפתור את בעייתו של רפי, שהביאה אותו למצב בו בחר לעזוב את הארץ כדי להתכסס מבחינה כלכלית. מערכת „העולם הזה“ החלה מיד באירגון ועדה ציבורית של אישי-ציבור מכל החוגים והזרמים, שתעמוד בראשה של קרן למען הספורט - קרן שמטי- רתה לעזור לבחירי הספורטאים בישראל להכטיח להם קיום הוגן, ושי- תקבל על עצמה לפתור את בעיותיהם של הספורטאים הנמצאים במצוקה כספית והחסרים מקור פרנסה, ולא רק את בעייתו של רפי לוי. הפרטים המלאים על קרן זו יפורסמו בגיליון הבא של „העולם הזה“.

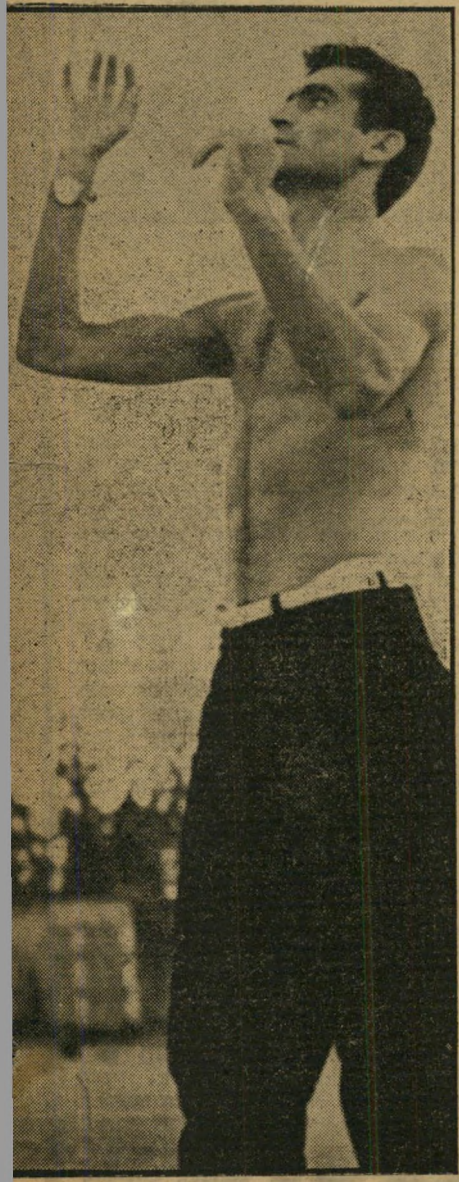
ני הזוגות שישבו בקפה סטרו, ברחוב דיונוף בתל-אביב, ניהלו ויכוח נרגש. „זה סקנדל“, נתכסה נערה אחת, „מה הוא חושב לעצמו רפי לוי זה, שבגלל כמה גולים מגיע לו הכל?“ אבל... ניסה חברה להגן על רפי. „בלי אבל“, אמרה הצעירה השנייה שישבה ליד השולחן, „זאת סחיטה. עכשיו לא ירצה אף אחד לשחק כדורגל בלי שיתנו לו דירה ועבודה.“

ברגע זה קמו שני צעירים מן השולחן הסמוך. אחד מהם הצביע על חברו הצנום והשתחרר. „תכירי“, הוא אמר לנערה ש דיברה בלהט רב כל-כך, „זהו רפי לוי!“ תקרית קטנה זו אשר אירעה השבוע, ביטאה יותר מכל את הסערה שפקדה את הרוחות בישראל. מעל דפי העתונים, בראדיו, בקהל לשני מחנות קיצוניים. האחד גינה בחריפות את החלטתו של הכדורגלן אלי-ל הקהל לעזוב את הארץ כדי להצטרף לקבו- צת כדורגל מקצוענית בדרום-אפריקה; השני הגן על צעדו.

בכל זאת איחדה תכונה משותפת את שני המחנות כאחד: רק מעטים מן המתחכמים ידעו את הרקע של הפרשה, את מצבו הא- מייתי של הצעיר בן ה-22, את מצבם הכל- כלי ואת בעיותיהם של שאר הכדורגלנים במדינה.

במרכז הסערה ניצב האיש שהביא לישי- ראל, יותר מכל ספורטאי אחר בעבר, כבוד על מיגרשי הספורט. זהו האיש שבעיטותיו לשער גרמו לכך שישראל תוכרז כאלופת אסיה המערבית בכדורגל. זהו האיש שהביא לנבחרת הישראלית את הנצחון הסנסציוני על נבחרת יוגוסלביה בבלגראד, ושהיה לו חלק ניכר בנצחונה על נבחרת אנגליה הצ- עירה. ההמונים הריעו לרפי לוי על המגרש הכדורגלן הצנוע והעניו, שעד לפני שנה לא נכלל עדיין בשורות הנבחרת הישראלית, נישא על כתפיים בחזרו ממסעי הנבחרת בחו"ל. אולם רק מעטים התענינו לדעת מיהו האדם שמתחת למדי החלוצ המרכזי של הנבחרת הלאומית, כיצד הוא חי, מהו מרגיש ומהו חושב.

רפי לוי לא היה נתון במצב בו הוא נזקק לרחמים או לנדבות. למרות מצבו ה- חומרי, הדחוק, היה רחוק מלהיות במצב של עוני משוע. רכבות בישראל חיים בתנאים- כשלו ואף חמורים מהם. כאדם וכאזרח היו לו אולי תנאי-מחיה הוגנים מינימאליים. אולם הבעיה נראית באור שונה לגמרי, כאשר המדובר הוא לא ברפי לוי האזרח משיכון תל-גיבורים שבחולון, אלא ברפי לוי, כדורגלן הנבחרת הישראלית, האיש

רפי לוי עוסק גם באימון קבוצת כדורגל של מכ- בי חולון, כדי להשיג מקור מחייה נוסף.

באימון